

— Право си е, — съгласилъ се селянинътъ.

Седнали на тревата подъ крушата. Циганинътъ се поизтегналъ и заспалъ. Селянинътъ го погледалъ, погледалъ, па си рекълъ: „Нѣма да го будя. Ще му изпитамъ ума и ще го видя колко чини като работникъ.“

Най-сетне циганинътъ се събудилъ и рекълъ:

— Я гледай, то станало обѣдъ! Хайде да ядемъ, господарю. Време е. Хората вече обѣдватъ.

Сложили яденето. Нахранили се предоволно.

— Хайде сега вече да косимъ! — казалъ господарьтъ.

— Ба, какво приказвашъ! Подиръ ядене не се работи. Трѣбва да починемъ малко, че тогава.

Легнали да починатъ. Циганинътъ пакъ заспалъ. По едно време, на залъзъ-слънце, скочилъ и викналъ:

— Бре, да ставаме, господарю! Мръква се вече. Хората се прибиратъ въ село. Хайде да си вървимъ!

Дигнали коситѣ. Отишли си въ село.

Селянинътъ изпратилъ циганина и му казалъ:

— Ще дойдешъ и утре за цѣлъ день. Ще ти платя за два дни наведнѣжъ.

— Харно, ще дойда.

Циганинътъ си отишълъ, а селянинътъ почналъ да поръчва на жена си:

— Утре рано пригответи хубава закуска, но само за мене. За обѣдъ нищо недей готви. За вечеря сготви отдѣлно една съвсемъ гола чорба и отдѣлно пържени яйца и печена кокошка. Ще го науча азъ тоя мързеливко!

Рано сутриньта селянинътъ станалъ, нахранилъ се добре за цѣлъ день и седналъ да чака циганина. Щомъ тоя дошълъ, селянинътъ започналъ да се кара престо-рено на жена си:

— Ей че си била мързелива жена! Знаешъ само да спишъ! Ето, работникътъ дойде, а ти не си приготвила нищо за закуска.

Жена му отговорила:

— Е, прощавай, мжжо! Поуспахъ се като никога тая сутринъ. Ала пакъ ще сколасамъ. Не губете време да чакате. Идете на работа. Азъ ще ви донеса закуската.

— Нѣма какво да се прави! — рекълъ селянинътъ. — Хайде да вървимъ!

Нарамили коситѣ. Тръгнали. Като стигнали на ливадата, селянинътъ казалъ: